

jeg siger, at man derved vil spare 1 Miils Anlæg, saa maa det dog ikke oversees, at den sydlige Linie, Kongeaadalens Linie, — som for angivet — vil blive $\frac{2}{5}$ Miil længere end Gjørdinglinien, og disse $\frac{2}{5}$ Miil maa allsaa gaae fra. Endvidere maa gaae fra den større Udgift, som, ligeledes efter Regjeringens Overslag, formeentlig vil være forbunden med Gredstedbanen, hvilken Forskjel der vil udgjøre 99,000 Rd., dog atter vil indvindes, naar den Eventualitet indtræder, som Motiverne, som sagt, forudsætte, nemlig Forkængelsen af den vesthjdske Bane langs ned med den slesvigiske Vestkyst. Seg anseer dette som et meget væsentligt Moment. Regjeringen er i sine Motiver gaaet ud fra Forudsætningen derom, og jeg for mit Bedkommende er ogsaa, efter de Erfaringer, som jeg har kunnet gjøre, af den bestemte Formening, at en saadan Forkængelse vil komme. Der vil vel være Banfæligheder at overvinde, men jeg betvivler ikke, at Udfaldet vil blive, at der kommer en Bane langs den slesvigiske Vestkyst, og naar den kommer, vil det gjøre sig gjældende som en uafviselig Nødvendighed, at den vesthjdske Bane bliver forbunden dermed. Men i dette Tilfælde vil der, som anført, spares 1 Miils Jernbaneanlæg ved at vælge Gredsted Linien, og det er dog en Ting, som nok er værd at tage med i Betragtning, naar der ikke iøvrigt stiller sig væsentlige Modgrunde imod Valget af denne Linie. Seg har vel bemærket, at den høitærede Indenrigsminister ved 3die Behandling i det andet Thing har udtalt sig noget tvilende med Hensyn til den nævnte Sandsynlighed og endog har sagt, at der ingen Sandsynlighed var for en saadan vestslesvigsk Banes Anlæg i en nær Fremtid, og jeg kan godt fatte den høitærede Ministers Grund til en saadan Udtalelse. Det er mig ikke ubekendt, at der for dem, som have ønsket at erholde Concession paa en vestslesvigsk Banes Anlæg, har stillet sig saadanne Banfæligheder i Veien fra deres Regjeringsside, at dens Anlæg kunde synes at være bleven umuliggjort. Men jeg troer dog, at disse Banfæligheder ville kunne overvindes, fordi Anlægget er begrundet i Sagens Natur.

Seg bemærkede nylig, at jeg efter det Anførte maatte finde, at overveiede Grunde talte for Valget af Kongeaadalens Linie, forudsat, at der ikke stillede sig andre væsentlige Grunde derimod. Saadanne Grunde ere imidlertid virkelig blevene opstillede under Forhandlingerne. Under Sagens 1ste Behandling i Folkethinget blev der af den høitærede Minister med Forbehold hentydet til en saadan Modgrund, saaledes, at man vel dog nok kunde vide, hvortil der sigtedes, men at det dog tillige maatte blive vanskeligt at gaae ind paa den og vanskeligt at imødegaae den. Det har derfor været mig hjært, at den høitærede Minister under Sagens videre Fremme i det andet Thing, og navnlig under dens 3die Behandling der, usorbeholdent har udtalt sig om de Grunde, som efter hans Formening stillede sig mod at vælge den omtalte Linie. Disse Grunde vare væsentlig hentede fra et militairt Synspunkt, og den høitærede Minister har udtalt sig saa usorbeholdent om dem, at der derved er givet en lettere Afgang til at fremkomme med de Bemærkninger imod samme, som man maatte formene at have. Den høitærede Ministers Udtalelser i saa Henseende ville være ærede Medlemmer bekjendte, og jeg skal derfor ikke her gjentage dem i Detail, men notes med at bemærke, at de fornemmelig fremhævede, at Kongeaadalen er et Punkt, som særlig vil være egnet til at kunne optage en Kamp for vort Lands Forsvar. Nu ligger det vistnok meget fjernt for mig at gaae ind paa en Behandling af et saadant Spørgsmaal. Betragtninger om, hvilke Steder der egne sig til Forsvar og til at optage en Kamp eller ikke, ere imidlertid vistnok, selv om de komme fra Militaire, som oftest noget individuelle, og der er vel Intet, hvorom man lettelig hører mere forskjelligartede Udtalelser, end netop om dette Spørgsmaal. Og det maa saaledes maaskee ogsaa være mig tilladt at yttre en, mulig intetbetydende individuel Anskuelse, den nemlig, at Kongeaadalen vil være et meget uskiftet Terrain for os til at optage en Kamp. Seg skal ikke gaae tilbage til de Erfaringer, som de sidste Krige, haade Krigen i 1848—50 og den sidste Krig, i saa